

Kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa w Zaniewiczach

Wpisany przez Антон Шыдлоўскі
17.09.2011 03:00

Dekanat Brzostowica Wielka Kościół pod podwójnym wezwaniem Najświętszego Serca Pana Jezusa i św. Jozafata Męczennika został pobudowany dwa kilometry od wsi Zaniewicze (okolica szlachecka), na cmentarzu. Świątynia z otynkowanej cegły w stylu neoklasycyzmu została wzniesiona, według niektórych danych, w 1917 r. z fundacji pana Borzęckiego, według projektu opracowanego w 1908 r. Niewykluczone, że świątynia została pobudowana w pierwszej połowie XIX w. Po powstaniu 1863 r. kościół zamknięto, a nabożeństwa odnowiono dopiero w 1917 r. Potwierdza to także data na kropidle, które znajduje się w świątyni: "1854 rok".

Później fundator został pochowany w swojej świątyni. Jego żona Celina (lata życia 1833 – 1913) i córka Jadwiga (1863 – 1906) przenieśli się do Rzymu, gdzie założyły nową wspólnotę zakonną Sióstr Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa (zmartwychwstanek). Obie zostały pochowane w Kętach pod Krakowem, w głównym domu zgromadzenia. † W okresie dwudziestolecia międzywojennego Zaniewicze zostały centrum parafii nowo utworzonego dekanatu Łunno. Jej pierwszym proboszczem był ks. Chlewiński. Przed II wojną światową ilość wiernych wynosiła prawie 1000 osób. Do parafii należała także kaplica w majątku Obrębszczyna. Pierwsza wzmianka o niej pochodzi z drugiej połowy XIX w. jako o "oratorium" od parafii indurskiej. Na początku XX w. ta kaplica domowa działała już od parafii zaniewickiej.

Pierwszym proboszczem założonej w 1917 r. parafii zaniewickiej został ks. Józef Bielawski. W latach 1918 – 1924 proboszczem był ks. Edmund Chlewiński, potem ks. Antoni Audycki (1924 – 1932), a od 1932 do 1939 r. – ks. Nikodem Pachałko, który na początku wojny wyjechał na Litwę. Po upływie dwóch miesięcy do parafii przyjechał ks. Józef Maciejewski.

W czasach sowieckich świątynia była czynna, lecz w okresie od 1944 r. do 1954 r. nie miała kapłana. Ks. proboszcz Józef Maciejewski był więźniem łagrów sowieckich, ale potem powrócił do parafii i kontynuował posługę duszpasterską aż do śmierci w 1984 r. Do Zaniewicz dojeżdżał o. Kazimierz Żylis z Indury, potem do parafii został skierowany o. Karol Barnaś, redemptorysta, który pracował tu do ubiegłego roku. Obecnie proboszczem jest ks. Mikołaj Cichonowicz.

Władze sowieckie zabrały plebanię i dom organisty. Miały miejsce włamania i kradzieże, a także bicie okien itd. Kościół został podwójnie obrabowany: w 1994 i 2004 r. Gruntowny remont świątyni przeprowadzono w 1993 r.

W latach 1990 i 1999 ojcowie redemptoryści postawili przed kościołem krzyże misyjne.

У 1990 і 1999 гадах айцы рэдэмптарысты ўсталявалі перад касцёлам місійныя крыжы.

Kościół w Zaniewiczach jest kwadratowym w planie bezwieżowym i bezapsydowym budynkiem pod dwuspadowym dachem, orientowanym ołtarzem na południe. Fasadę główną stanowi potężny czterokolumnowy portyk o porządku toskańskim.

Wnętrze kościoła jest pokryte płaskim podszywanym sufitem z desek. Prezbiterium tworzą dwa kwadratowe w planie pomieszczenia. W lewym z nich znajduje się zakrystia, w prawym – kaplica pogrzebowa rodu Borzęckich (□ 1851 r., □ 1857 r., □ 1874 r.). W ołtarzu głównym kiedyś znajdował się Krucyfiks, a obecnie jest obraz Bożego Miłosierdzia. W lewym bocznym ołtarzu kiedyś mieścił się obraz św. Antoniego, obecnie – obraz błogosławionej Celiny Borzęckiej. W prawym ołtarzu znajdował się obraz Świętej Rodziny, a teraz mieści się tu obraz Niepokalanego Serca NMP. Nad wejściem na dwóch kolumnach rozmieszczone są chóry. Na prawej ścianie 31 maja 1999 r. siostry zmartwychwstanki umieściły tablicę pamiątkową na cześć założycielek zgromadzenia.